

REGÉLŐ.

Pesten szombaton aprilis 2^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

J a g o d a. (Folyt.)

„Engedd atyám a' továbbit elhallgatnom — folytatá Ranko. — Vérem folyni megszűnt ereimben, 's fájdalmas gondolatok fogák-el lelkemet; öszvezuzva, mint egy gyilkos, tántorgék vissza lakunkba. Millenko atyja őrültséghez volt közel, 's rég rejtegetett dühössége, féket nem ismerve, rohanó folyamként tört-ki hullámozó kebléből. Örgyilkosnak nevezett, 's tettétést nem ismerő testvéri szeretetemet, mint alávaló boszúmnak leplét átkozá. — A' vad boszúnak terve már kikoholva látszék borús homlokán; mert véres boszút esküdött megöletett fija sirjánál, és — azt már teljesíté is. Jövő nap keltével dühös lángok emészték lakunkat. Erőtlen anyám elrejtve egy idegen háznál küzd a' halállal; szerencsétlen atyám kétségbe esve tévelyg a' kopár sziklákon, 's vadak lakában keres menedéket az üldözés ellen; engem pedig a' kétségbeesés ostora kinoz. Szólj ó atyám! létez-e szerencsétlenebb teremtmény nálamnál? — „Fiam — felszóllal Volk hosszú szünet után, hevesen szorítván-meg Ranko kezét — érzem rettenetes helyzetedet; de kétségbeesés ne fészkelje magát szivedbe. Az akarat a' halandó dicsősége. Azért légy nyugodt; az elcsüggedés soha sem teszi jóvá a' történetet, hanem bátor elszántságod nagyobb veszélyt még elháríthat. Tekintsd anyádnak keserű könnyeit; emlékezz vissza tisztelt atyádra, 's nefelejtse, hogy kétszeres gyanút vonál magadra hirtelen távozásod által. Kiméld most könnyeidet, 's nyomd-el keserű fájdalmidat, míg üldöző ellenedet megkérleled, 's a' boszú véres pallosát elhárítod búsongó szülőid fejéről. Siess és végezz, még sokat jóvá tehetsz; ártatlanságod buzdítsa 's bátorítsa csüggedhetlen lelkedet.“

„Megengesztelést említél? Hah! az ezt nem ismerő vadnak szive soha sem érzé annak boldogító erejét! Szivembe mártott tőrén gőzölgő vérem tán enyhíthetné lángoló haragját; szülőim hamuvá por-

hadt tetemeik vethetnek csak határt boszúvágyának: de hogy ő megbocsásson — soha sem! —

„Az ember soha sem hajlékonyabb lágy érzetekre, mint midőn a' sors kemény csapásaitól földre sujtva érzi magát; 's az atyai szív soha sem hajlékonyabb, mint egyszülöttjének setét sirjánál. — Azért, bár milly kivihatlannak lássék előtted megkérlelése, a' próbát el ne mulaszd. Jobban égetnek az elfogult lélek fájdalmai, mint a' boszúszomj tikkasztó lángjai. — Ébredj - fel tehát képzeletidből — 's kövess vissza a' faluba; én mindent kész vagyok elkövetni, hogy köztetek békét szerezzek. Kéréseim 's forró könnyeim utat nyitandnak kemény szívéhez; mert az epeztő bú már rést töre aczél kebléhez.“

A' remény azon varázs pálcza, melly a' görnyedt vándornak e' földi pályáján támasza; csak a' sir szélén hagyja-el a' halandót, midőn már ez életen keresztül neki kalauzul szolgálván a' jövőt, hol többé szolgálatalul nem leend, kimutatá. — Ranko is érzé ennek boldogító erejét; langy sugarai felolvaszták a' kétségbeesés fagyától elhidegült keblet; a' szerelem 's élni vágyás ismét felébredtek lelkében. Ismét erőt vön bátorsága, 's az édes jövődő gyógyító balzsamként hata roncsolt szívére. Csak hamar felkészülvén tehát bucsút vett Volk hazától, 's tüzes csókot nyomván mátkája kezére, kiderült homlokkal követé Volkot, ki őt a' közel fekvő kolostorba vezeté, hol minden veszélytől mentt leheté, 's a' kivihatlannak látszó munkát elkezdendő a' szomszéd faluba sieté.

Nem volt olly nyugodt Jagoda. Komor előérzetek borongtak aggódó lelkén keresztül, 's vastag homály környezé az olly kétes jövődöt. Félté szeretett Rankója életét; mert nem volt előtte ismeretlen elolthatlan boszúvágya a' megsértett Montenegernek. A' szabad és szolgaságot nem ismerő Monteneger szenvedélyeinek játszó laptája, 's illykor ő kegyetlen és rendithetlen. Semmi más törvénytől le nem köttetve, mint mellyeket a' természet vésett szívébe, szabadon minden társasági kötelektől, melly a' miveltet láthatlanul tartja az egész földi léten keresztül lekötve, semmitől vissza nem rettentve követi a' Monteneger szíve sugallatit. Közép utat nem ismerve határ nélkül szeret ő vagy gyűlöl. A' legnagyobb áldozatra kész barátjáért; míg ellenségében gyűlölsége tárgyát legvadabb boszúvágygyal üldözi. — Sőt lángoló szerelme tárgyát is egész hidegvérűséggel gyilkolja-meg, ha az szerencsétlen volt őt megbántani, vagy bizodalmával visszaélni. Haragja nincsen e' rövid lét határai közé szorítva. Ki szerencsés volt elkerülni boszúját, ne igérjen magának ellenfele sirjánál jobb 's nyugodtabb jövődöt; gyűlölségét az elköltözöttnek fíja veszi által, mint legbersesb örökségét, és fárads-

hatlanul iparkodik, hogy az örökül nyert gyűlölség magvai fíjának gyenge keblében is gyökeret verjenek. 'S így a' mindent feledékenységre döntő mulandóság sem képes betölteni azon nyílást, mely két családot egymástól elszakaszt; sőt század után is bűnhődik az unoka őseinek vétségéért.

Mind ezeket jól tudá Jagoda. Ezért aggódott forrón szeretett Rakójaért; ezért reszketett egész valója a' kétése jövőn. Sokat reményle ugyan még ősz atyjának varázs erejű szavaitól, melyek mindenkit, ki azokra hallgatott, megengeszteltek. Bizott ugyan azon tiszteletben, melylyel atyjához az egész község viseltetett, ki már több véres boszút elhárított: de még sem üzheté-el magától ama titkos félelmet, mely belsejét szorongatá. — A' szerelmes minden veszélyt, mely kedveltjét környezi, a' félelem nagyító üvegén szokott szemlélni, 's ez által maga magának kegyetlen kinzója. — Így andalgott Jagoda komolyan 's némán a' ház körül, és kinzó nyugtalansággal várt atyjától tudósítást, félelem 's remény között lebegve.

Volk azonban fáradhatlan buzgósággal munkálkodott küldetése célján. Nehányat, kik nagyobb tekintetben valának, magához gyűjtött, 's ezek örömmel nyújták a' tisztes öregnek segéd kezeiket. Ezekről kísérve lassú léptekkel ballagott Milos lakja felé a' megengesztelésnek terhes munkáját elkezdendő, és — valóban nem is csatlakozék reményében. A' szeretett fiúnak halála a' szerencsétlen atyát földig leveré; büszkesége semmivé tétetett, mint a' százados tölgynek kevély feje, mely vad viharokkal daczolván egy villámcsapástól öszvezuzatik. Némán ült ő tompa érzetekbe elmerülve, és semmitől nem érdekelve, mi körül történt. Ellenmondás nélkül teljesítte mindent, kisdéd gyermekként, mit tőle kívántak, 's a' nélkül hogy szóllott volna, nyujtá Volknak kezét a' bocsánatra — de szint' olly nyugodtan írta volna a' halálos ítélet alá is magát.

Örömtelve 's elégyűlten az első próba sikerültén nem késett Volk a' rég ohajtott megengesztelődés nyilvános ünnepéhez kívántató készületeket megtenni, hogy a' két ellenfél egész község jelenlétében barátságos kezét nyujtana egymásnak. Nem minden ok nélkül rettegett, hogy Milos az előbbi megkérelhetlen gyűlölségbe hosszabb várakozás után visszahanyatlanék; kedvencz Rankója pedig csak akkor lehet egészen nyugodt 's mentt minden üldözéstől, ha a' megengesztelődés azon szertartásokkal menne véghez, melyeket már több század óta gyakorlott 's most szinte törvénynyé vált szokás erősít. Még azon napon választattak ki minden részről tizenketten a' legöregebbek, kik Volk előülése alatt az ítélő személyeket képezék. Komoly hivatásuknak kezdete előtt az ítélők innepies rendben, halk léptekkel haladának az egyházba, hova a' nép tömött csoportozatba

szorulva tolongott össze a' látványra. Buzgó szívvél figyelmeztének itt a' popa rövid de hathatós beszédjére, 's kiki fogadást tön magában, hogy lélekismerete 's maga meggyőződése szerint ítélend. A' szertartások végzetével szintén olly renddel térének vissza, valamint érkeztek, 's bezárván minden ajtót a' komoly munkához kezdettek. Könnyű volt nekik kieszközölni azon pénzmennyiséget, melyet Ranko a' megsértett félnek áldozatul nyújtandó vala; mert Volkbékét kívánt, bár milly áron venné is azt. Kétszeres vérdíjt ígért, melylyel csak egy pap vagy tekintetben levő személy haláláért szokta magát a' gyilkos felmenteni. Ezen lelkes ajánlással a' mind két részről egybegyűlt bírák megelégedtek, 's azonnal követek küldettek, hogy a' gyűlés végzetéről az ellenfeleket tudósítsanak, 's egyszersmind ennek jóvá hagyását tőle kívánják.

Mihelyt a' küldöttség a' kívánt felelettel visszaérkezett, késedelem nélkül adattak mind ezek a' kíváncsi nép tudtára. Most már a' nap 's hely jegyeztetett-ki, mellyen az ítélet közzé tétessék, 's a' megengesztelés végrehajtsék. — Mig azonban a' Vladikától a' kimondott ítélet megerősítése kívántatnék, a' pártfelek rokonai, barátjai, 's ismerősei szóllítottak-fel, hogy a' megjegyzett napon csinosan öltözve az ünnepélyes szerződésnél megjelenének. Azon kevés nap alatt, mellyek az ünnepet megelőzik, mindenki tudósított, mi legyen tiszte a' nevezetes napon, nehogy talán egy már törvénynyé vált szokás elhagyásával az egész munka semmivé tétetnék.

Végre feltűnt az olly nyugtalanul ohajtott nap; az előbb elbocsátott küldöttség magával hozá a' Vladika megerősítését, és Ranko a' kolostorból érkezvén addig is a' bírák oltalma alatt egyik barátjánál elrejtve tartatott. Még nem hinté pirosuló sugarait a' felemelkedő nap a' látkörre, midőn tizenkét kisdud ünnepies sorba rendelve, küldték Miloszhoz, hogy akaratját még egyszer kikémlenék. Mindnyájan fehérbe valának öltözve, 's kiki közülök fejér kendőt lobogtata kezében. Halkan kopogtak Milos ajtaján, melly csak ismételt kérés után nyitatták-meg. Komor gondolatokba merülve ült Milos a' szobában, 's az ártatlanság képviselőit észre sem látszaték venni. — Most a' kisdudek egy körbe térdelvén körül, esedezve emelék-fel hozzá apró kezeiket, 's némán nyújták neki a' hozott adományt. — Egy könyecsepp, a' megengesztelődés csilhatlan jele, rezgett Milos szemében, 's némán nyult a' kínált ajándékért, melylyel jelét adá, hogy szíve legyőzötve legyen. Örömtelven tértek vissza a' kis követek, 's hírül adák a' kívánt tudósítást. Még csak most valának elkezdhetők az ünnepre rendelt pompás készülétek.

Kies hajnal hirdeté a' fényes ünnepet. Büszkén emelkedék a' ragyogó nap a' bércek ormai felett, 's elűzve az éj setét leplét, éle-

tet hinte a' bájos völgybe. Ezer meg ezer fényvesztő varázs csillámokkal tündöklöttek a' számtalan kristályok, mellyekkel a' kemény fagy erdőket és hegyeket, völgyeket 's mezőket egyiránt ékesített, 's az egész táj a' szivárvány játszi színeivel borítva kedves látmány vala a' körültekintő szemnek. A' harangoknak százszorosán visszavert tompa zugása hirdeté a' szertartások kezdetét. A' nép ünnepiesen öltözve csapatonként tódult az egyházba, hol a' huszonnégy bíró az első helyet már elfoglalá. Büszkén lengeté gyenge szellő az egyház elejébe kitüzött lobogókat, 's vidámon zavargott a' tömött csoportokba öszveszorult község; de lövés nem vala hallható, bár milly gyönyörködve lobbantja is el fegyverét az illy örömnapiokon a' Montenegro, mint jelét határtalan örömének, — jelét egy végrehajtott komor foglalatosságnak. Isteni szolgálat végével az ítélők az egyház előtt elterjedő téres udvarra telepedtek, hol reájok már nagy számú sokaság kíváncsian várakozott. — Milos jelen volt. — Az esküdtek mellett vala helye kimutatva; fél körben állának körül számos rokonai, 's hiven hozzá ragaszkodó barátjai. Most Volk jelt adott, a' nézők sora megnyílt, 's a' gyülekezet mélyében latható volt Ranko, övéitől körülövezve. Mély csend uralkodék az egész sokaságon. — Halk 's kétséges léptekkel közeledett Ranko, szemei veresre sirva, tekintete kétségbe esett, 's mély maga elszánás mutatkozott halvány arcán. A' fegyver, mellyből a' szerencsétlen lövés esett, vállán csüggött — mint jele a' legnagyobb megalázódásnak. Végre a' sokaság közül kivergődván térdre hullott, 's lecsüggő fővel mászott így a' birákhoz közelebb. Olvasható volt borús homlokán a' legnagyobb szégyen, melly őt földre veré; örömmel vásárolta volna meg éltével ezen lealacsonítást; de a' kezdettét félbe hagyni már nem lehete. Most Volk, az ítélő széknek előülője, jött néhány lépéssel a' bánkodónak elejbe; felemelé őt, 's leoldván a' szerencsétlen fegyvert válláról, azt földre veté, 's lábával tovább taszítá magától. Erre a' körülállók dühösen estek a' kedvelt fegyverre, 's ezer darabra zuzván azt, megszede hajíták töredékeit magoktól. Most már egészen közel lépett Ranko a' birákhoz; érthető 's komoly hangon adá tudtára a' községnek, hogy a' biráknak bár milly ítéletén is megnyugszik. Azután a' megbántotthoz fordulván, reszkető hangon rebegé nyelve az első kérdést: „Milos! a' Mindenható nevében kérlek, megbocsáthatsz-e?“ — Némán állott Milos szemét komoran földre szegezve; de hang nem jöve ajakira. Ranko ismétlé kérését: „Milos! az Isten megbocsát a' bánkodónak — te örökké haragszol? Könyörülj rajtam! úgy is már elég nyomorult vagyok, én, ki barátomat meggyilkolám. Mindenütt üldöz árnyéka; ne üldözz te is gyűlölséggel. Ön belsőm kinoz mindenütt, a' setét üregben, vidám lapályon, magánosságban, 's rokonim köré-

ben, szabad ég alatt, 's az egyházban egyiránt; mindenütt emlékeztet szívem sugallata az elkövetett vétékre. Azért Milos! a' meggyilkolt nevében engedj 's bocsáss-meg, valamint a' Mindenható kegyelmezzen neked halálos órádban!" — Mély csend uralkodott az egész gyülekezeten; minden szem mintegy kémlélődvé Milosra tekintett. Barátjai 's rokonai eltávoznak tőle, hogy időt engednének neki a' megfontolásra: csak Ranko maradt előtte, ki köszöborként térdelt a' megbántottnak lábainál. Milos még most is hallgatott. Szemei szikráztak, arcza elhalaványult, 's görcsös vonaglásokban rángatóztak ajkai, és felháborodott szenvedélyei szétszaggaták belsejét.

(Végz. következik.)

K Ü L Ö N F É L E.

Nevezetes végintézet. Angol hirlapok nem régóta egy a' levéltárakból kiirt végintézetrel üznek tréfát. Ebben a' többek között következőt is lehet olvasni: „Item, Mivel Sir Henry Meldemyt ütlegekkel fenyegettem, de személyesen ezt véghez nem vihettem, 50 fontot hagyok azon inasnak, ki őt helyettem jól elnászpácolja. — Item, Nay Tamásnak, kinek orrát az álarczos multságban betörtem, 5 schillinget hagyok; többet szántam ugyan, de mind azok, kik az ő „parlamenti történeteit“ olvasák, mondani fogják, hogy még ez is sok neki. — Item, G. tábornagyi hadnagynak egyik adott becsület-szavamat hagyom, ha netalán ő az övéi közül egyet sem tartott volna meg.

Fieschi halála, legujabb francia tudósítások szerint, miután februar 17-kére volt meghatározva, Fieschi azon reménnyel hízkeldek magának, hogy szeretett Lassave Ninája a' kormánytól kegyelempénzt fog nyerni. Végintézetében is igen barátságosan gondolkodott róla, meghatározván, hogy mihelyt feje a' guillotine-ról levéttetik, adassék által Ladvocat urnak, hogy az gypsz-lenyomatokat készíttessen utána, a' melyekből bejövendő pénz Ninájának adassék.

Gombostű-fogpiszkáló. Nem régiben Belfastban egy asszonyának foga huzattatván-ki, inyében egy gombostű találtatott, melly oly mélyen volt, hogy előbb nem is láttatott. Alkalmasint azon rossz szokás következménye, melly szerint az asszonyok munka közben a' tüket szájukba veszik.

Különös házassulók. Bourghan (a' bécsi színészeti hirlap idei 33. száma szerint) a' törvényszék előtt minap egy gyönyörű porleányka jelent-meg vőlegényével egy törpe, vastag veres pófajú suhanczczal, 's panaszt tön, hogy nem akarják őket összeadni, mivel ő (a' leány) ezelőtt 16 évvel a' férjfi gyermekek lajstromába iratott-be; ő tehát törvényes változtatását kívánja a' lajstromnak. A' vőlegény megkérdezé, mennyibe kerülne az; 's miután a' kerületi bíró a' furcsa esetet minden oldalairól megvizsgálá, 's a' könyvnek érintett lapjait megtekinté, minden költséget 30 frankra tett. — „Édes fiam — ugymond a' törpe vőlegény szép menyasszonyához — ezt nagyon drágálom; hagyjuk azt abba!" — A' szegény leányzó sirt, a' kerületi bíró a' csökönyös vőlegényt rábeszélni törekvék mondván, hogy a' leány arról semmit sem tehet. — „Azt jól átlátom — viszonzá szárazon a' paraszt — ő akkor csak három napos volt, de ez mind nem ér sem-

mit; 30 frank nekem sok! hiszen ezért fél tehenet kaphatok.“ — Ezzel nyájasan elbucásúzik, 's a' leányzó még mindig figyermek.

Indiai házassulók. Valamelly fél indiai népnél a' Himalayán azon szokás uralkodik, hogy minden anya, midőn leányát eljegyzi, ennek füleit kifurja. De mielőtt az anya ezen mysticus kifurást véghez viheti, jobb keze harmadik és negyedik ujjának első ízét le kell vágatnia. Az ezt véghez vivő nagyobb részint a' falu kovácsa, ki ezen operationál az asszony ujjait üllőre téteti, egy vésőt tesz a' két uj izeire, 's valamelly nehéz kalapáccsal lecsapja. Az asszony ezen kegyetlen bánásmód alatt olly békes, mintha csak körmei vágattatnának-le. Valamelly kása-nemű kenőcs a' sebet néhány nap alatt begyógyítja.

A' zsebkendők történetéhez némelly adatok. A' zsebkendő mai időben asszonyainknak és leginkább színésznéinknek bizonyos patheticus helyzetekben nagyon kényelmes, a' dohány feltalálása óta nagyon is szükséges; de a' régieknél és a' kelet népeinél kevéssé volt ismeretes. Mindig bezárt életmódjok mellett a' keleti asszonyok nem félhettek náthától. Ha meg is jelentek nyilvánosan, ez csak igen ritkán 's legfőlebb hitbeli innepek alkalmával 's igen szelid időben történt. A' fürdőkkel élés is igen tisztán tartá a' test bőrét, 's a' jó illatok, mellyek teremeikben mindennemű edényekből 's fűszerekből feléjük ömlengtek, nem éreztették velek a' zsebkendő hiányát. A' régieknek fogalmaik a' tisztaságról annyira különböztek a' mieinktől, hogy olly asszony, ki a' zsebkendőt nyilvános helyen használta, minden finomság és nyilvános erkölcs megsértőjének tartattott; sőt még betegnek is állították. A' leány, kezében tartott zsebkendővel, valamennyi imádóját elriasztotta volna magától. Lehete férjeket látni, kik egyesegyedül csak azért váltak-el feleségeiktől, mivel ezek elég gyengék voltak zsebkendővel élni. Juvenalisban (6. satyra, 143. vers) egy leányt ezen okból látunk elhagyatva. Plautus „kérkedő katona“ című komédiájában (3. fel. 1. jel. 142. vers) olvasni lehet azon tulajdonokat, mellyeket egy műértő a' leányon megkíván, kit szeretni akar; 's „herkules pajzsa“ című darabban (237. vers) láthatni, milly lepigrammal végzi Hesiod a' setétség istennéjének, Achlysnek visszataszító képét. Epiktet egyik erkölcsi értekezésében valamelly cinyeushoz így szól: „Hogyan? te, ki tisztátalan vagy, hát vakmerőködhetnél templomainkban kiköpní, vagy orrodát megtörölni? (Arrian Dissert. Epict. 1. 3. Cap. 2.)

Mindazáltal bármilly tisztelettel viseltettek is a' régiek a' „száraz orrok“ iránt, mint Juvenal magát kifejezi, az aggastyánoknak és gyermekeknek még is szabad volt orrkendőt hordozni. A' nyilvános szónokokat is többszer lehete látni verejtéköket zsebkendővel törölni. Plinius az ő ékesen szóllásról írt könyvében (mellyet már nem bírnak) Quinctilianos bizonyágtétele szerint előadá azon módokat, mellyek szerint a' szónoknak a' „sudariummal“ (verejték-kendővel) élni kellett. Vagy a' tunica egyik redőjében hordozták ezt, vagy a' nyak körül; de még is csak a' legvégső szükségben használták. Tacitus annalisaiában állítja, hogy Nero dicsekedve szokta említeni, hogy a' játékszinben soha homlokát meg nem törölte.

De hagyjuk-el Romát, 's tekintsük-meg a' keletieket. Indiában és Ázsiában a' zsebkendők igen gyakran vallásos emblemákkal diszesítvők. Chinában ellenben nincsenek különös orrkendők, hanem, mivel a' selyem ott olly igen olcsó, azt használják e' szolgálatra. Minden Chinai egy vagy több selyem darabkát hordoz magával, mellyet illyes szolgálatokra használ, 's ha ezt egyszer

tette, a' rongyot elveti. Perzsaországban a' gyászoló férfiak és asszonyok egy fekete zsebkendővel ajándékoztatnak-meg.

Tudjuk továbbá, milly hatalmas van a' zsebkendőnek a' Törököknél. Ki nem emlékezik, hogy a' zsebkendő kidobása egy vagy más személyre szerelemvallomást jelent? Itt az orrkendő kipótolja a' fátýolt, 's a' muselman, ki haremjában valamelyik feleségére dobja zsebkendőjét, azt akarja vele mondani: Te, kit vágyaimra méltónak tartalak, fedezd-el magad e' fátýollal, hogy szépséged, melyet egyedül magam számára akarok fenntartani, minden más szem előtt rejtve maradjon.

A' középkor asszonyai is adtak németországban lovagjaiknak gyakran egy-egy kendőt, czimereikkel és nevökkel himzettet, melyet azután a' kegyelt (kardján vagy lándsáján) viselt.

Végre, midőn 1560. ban Nicot János a' pornótot (tobákot) Európában megismerteté, már ekkor ezen por végett a' zsebkendők, vagy jobban szólva orrkendők mulhatlanokká lettek. Jelenleges pallérozottságunknál szükséggé lettek. Először megvetve, azután megszenvedve, végre most minden pornót-szelenczének hív társává lett; némelly beszédnöknek segéd eszköze; némelly kaczer asszony-nak diadalbogarja, 's némelly könyeknek hív meghittje.

EMLEKMONDÁS.

Emelkedés.

Menny-származék! mit hanykódsz?

Árnyék után ne sohajts!

Földi porral mit bajlódsz?

Mulandókat ne ohajts!

Ne törődj a' képzeltekkel,

Mert a' szebbtől ugy esesel,

Az örököt veszted-el.

GR. TELEKI FERENCZ.

Menny és föld.

Ki magában mennyet

Talál, az a' földet

Ó be könnyen megveti.

HORVÁTH JÁNOS után K. Mária.

Emberi tehetségek. Az emberben sok szép tulajdon rejtezik: mód és alkalom hibázik csak ezeknek kitüntetésére, 's a' szív, bal esetekben kivált, melyek miatta embertársát érik, lehetlen, hogy isteni ihletésének jeleit ne adja, ha még végkárhozatba nem süllyedett.

KOVÁCS PÁL 1836. Aur.

Bal sors haszna. Mint gőzkörünk a' széltől, ugy tisztulnak indulatink a' bal sorsban; mint virágkelyhen a' keresztülfutott zápor csepjei, ugy ragyognak arczainkon a' bú könnyei, 's általuk a' belső élet gazdagabban tenyész.

SZEMERE 1835. Aur.

Kérdőrejtvény.

- 1) Millyen lovat használunk csupán lovaglásra, de igára soha sem?
- 2) Miről nem tud az ember beszélni?
- 3) Ki tud minden nyelven beszélni?

Előbbi rejtvény: Ész.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.